

Терещенко О.

Т35 Удвох на два світи : повість-фентезі / Олена Терещенко. — Київ : ВЦ «Академія», 2025. — 192 с.

ISBN 978-966-580-779-7

Закоханих магів Романа і Марту звинувачують у жахливих експериментах. Така сама загроза нависла над їхніми друзями і колегами з Академії магів. Щоб викрити справжніх зловмисників і врятуватися, їм довелося пережити розчарування, виявити неабияку кмітливість, стійкість і здійснити подорожі між світами.

УДК 821.161.2-31

Літературно-художнє видання

ТЕРЕЩЕНКО Олена Анатоліївна

УДВОХ НА ДВА СВІТИ

Повість-фентезі

Редактор Г. Т. Сенькович
Коректор Т. А. Дічевська
Комп'ютерна верстка Є. М. Байдюка
Графічна робота на палітурці А. Шавлач

Формат 84x108/32. Ум. друк. арк. 10,08.
Наклад 1000 прим. Зам. № ЗК-009741

Видавничий центр «Академія»,
03057, м. Київ, вул. Олександра Довженка, б. 3.
Тел./факс: (044) 456-84-63.
E-mail: academia.book@gmail.com
Свідоцтво суб'єкта видавничої справи серія ДК № 7175 від 02.11.2020 р.

Видруковано у АТ «Харківська книжкова фабрика "Глобус"
корпоративне підприємство ДАК "Укрвидавполіграфія",
вул. Різдяна, 11, м. Харків, 61011.
Свідоцтво серія ДК № 7032 від 27.12.2019 р.

ISBN 978-966-580-779-7

© Терещенко О., 2025
© Шавлач А., графічна
робота на палітурці, 2025

Марта

...Не встигла ступити й кілька кроків, як вгрузла в замет вище кісточок. У мої осінні чобітки одразу ж набилося повно снігу. Хоч я і намагалася його витрусити, це не дуже допомогло — ноги почали мерзнути. Тут у них, виявляється, уже зима, тож моє осіннє вбрання трохи не по сезону. Але, здається, це була найменша халепа, яка на мене чекала в цьому незнайомому світі.

Роззирнулася — за якихось пів сотні кроків, важко спираючись на ліхтарний стовп, стовбичила зсутулена чоловіча постать у темному безформному одязі. За мить чолов'яга, похитуючись, рушив у мій бік. Я похолола. У своєму світі ніколи не ходила сама поночі вулицями, та й до волоцюг у нас ставлення суворе. А тут? У них же мусить бути якась Варта. Але поблизу — більше нікого.

— Гей, кицю! Маєш за...з...закурити? — раптом прохрипіла постать.

Із жахом усвідомила, що звертається до мене. Відступила кілька кроків назад, знову провалившись у сніг. Але переляк додав сил, тож я розвернулася і побігла між височенними будинками. Швидше звідси, швидше он туди, де багато ліхтарів. Мабуть, там є Міська Варта чи люди. Там я буду в безпеці!

Вибігла на яскраво освітлену вулицю і мало не оглухла від ще гучнішого скреготу й гулу: на мене з пронизливим вищанням летіло самохідне чудовисько — автомобіль! Метнулася вбік, й останнє, що почула, — відбірну лайку. А потім — темрява.

...Підвелася, скривившись від болю в коліні, кілька разів кліпнула, фокусуючи зір. Безлюдна зимова вулиця посеред незнайомого міста, якщо не зважати на оті самохідні карети, під одну з яких я ледь не втрапила. Дуже незатишно, навіть страшно. Розуміла, що десятки, та ні — сотні помешкань у цих величезних будинках заповнені людьми, наче бджолами у вулику. Де шукати Романа? Я тут ніколи його не знайду або взагалі втраплю в якусь халепу, і так уже ледь не втрапила!

Так, досить. Треба заспокоїтися. Я не перелякане дівчисько, а магістр Високого мистецтва. Якось дам собі раду. Спочатку треба вирішити проблему з житлом і грошима. Дуже сумніваюся, що наші злотники прийматимуть у тутешніх крамницях. І з чого почати? Знову підступив страх. Ще мить — і я в паніці витягну Альбертів артефакт й утечу у свій затишний будинок і знайомий світ. Знаю, що потім шкодуватиму про це, але зараз...

— Вам допомогти? — почула несподівано.

Біля мене зупинилася панянка, здається, трохи старша за мене. Струнка, у темному пальті з невідомої мені тканини, каптур насунутий на обличчя, бо почало сніжити. Певно, її увагу привернув мій нетушній одяг. Альберт пропонував мені Романові речі, у яких той прибув до нашого світу. Але, переодягнувшись у цупкі штани, дивну плетену камізьку й коротке пальто і глянувши на себе в дзеркало, я рішуче відмовилася. Була схожа на справдешне опудало! Усе

було на мене завелике, тим паче це чоловіче вбрання, а жінки ж, напевне, вдягаються тут зовсім інакше. Однак, судячи з вигляду незнайомої мешканки, жіноче й чоловіче вбрання тут різнилося мало. «Це теж могло би бути цікавою темою для дослідження», — майнула думка.

— Широ кажучи... — промимрила я. — Якби шановна пані підказала, де я можу... гм... обміняти гроші... Я щойно приїхала і...

— Ходімо, я вас проведу, але банк, напевне, уже зачинений, пізно...

Він і справді вже не працював, і мене охопила паніка, бо треба ж десь переночувати. Варто було ретельніше підготуватися і більше дізнатися від Романа про тутешнє життя. Що ж тепер робити? Мабуть, відчай так яскраво проступав у мене на обличчі, що це стурбувало панянку.

— Не маєте тут знайомих? Щойно з-за кордону, напевне? Зараз ці міжнародні рейси так затримуються... Давайте, може, готель пошукаємо? Переночуєте, а розрахуватися там можна й карткою, не обов'язково готівку міняти.

Вона дістала з кишені пласку коробочку, поверхня якої засвітилася від доторку пальця. Там застрибали дрібні малюнки й текст.

— Дивіться, ось тут поряд є недорогий хостел. І відгуки гарні. Я вас проведу.

У мене вже паморочилася голова, і я відчувала, що ось-ось знепритомнію. Що таке хостел? Яка картка? І як нею можна розрахуватися замість грошей? Звідки ця панянка все дізналася, лише подивившись у коробочку? Це, напевне, щось типу магічного кристала?

— Я... я не впевнена, що правильно вас розумію, — вичавила.

— То ви іноземка? А говорите майже без акценту. Звідки ви? Відверто кажучи, у мене з мовами не дуже, — наче виправдовувалася вона.

Так, зараз треба зібратися з думками і якось усе пояснити, не налякавши цю добру панянку. Якщо вона вирішить, що зустріла божевільну, то, безумовно, втече, а я знову залишуся наодинці із цим дивним світом.

— Я... Я приїхала дуже здалеку і боюся, що не маю картки, про яку ви казали. Тільки гроші. Го... готівка, — повторила я невідоме слово й похапцем витягла гаманець. — Я заплачу вам за нічліг. Розумію, що все це дуже дивно, але я не маю до кого звернутися. Повірте, я не злодійка, не волоцюга і не шахрайка.

Коли панянка побачила золоті монети на моїй долоні, її брови здивовано поповзли вгору.

— Або ви пограбували історичний музей, або... Звідки ж ви до нас прилетіли? На шахрайку ви таки не схожа... Але все це дуже цікаво! — вона похитала головою. — Гарзд, ходімо до мене, розкажете. Я живу сама і маю репутацію трохи прибабаханої... — зауважила мій подив і пояснила, сміючись. — То чого б я зараз мала руйнувати стереотипи деяких людей?

Цю симпатичну й щиросердну панянку звали Іриною. Не уявляю, що б зі мною сталося без її допомоги. Вона виявилася художницею. А її помешкання було заставлене картинами на різних ступенях готовності. Дивлячись на зображення фантастичних звірів, схожих на наших драконів, повітряних замків і нереальних краєвидів, я відчула, що можу їй розказати правду. Або принаймні якусь її частину. Вона не дуже здивувалася, вислухавши мою розповідь. Так, наче мої слова стали підтвердженням її давніх здогадів.

— Пощастило ж вашому коханому потрапити в такий дивний світ, — Ірина мрійливо дивилася кудись

вдалечінь. — Напевне, все в нашому житті стається не випадково. Завдяки вам я тепер знаю, що ті світи, які приходять до мене вві сні і які я намагаюся відтворити на своїх картинах, таки справді існують...

Трохи пізніше я зрозуміла, що зустріч з Іриною була справжнім дивом. Адже такі люди тут мають репутацію диваків, мрійників, а дехто їх навіть вважає несповна розуму. Ту першу ніч я перебула в неї, а наступного ранку ми почали думати, як розшукати Романа.

— Якщо ви знаєте ім'я та прізвище і те, що він навчається в університеті, то це значно спрощує завдання. Треба туди піти, — порадила вона.

— Ні-ні! — рішуче заперечила я. — Я не можу ходити величезним університетом і розпитувати про студента Романа Білецького. Це видаватиметься підозрілим і... дуже непристойним. Крім того... — я затнулася, — можливо, я йому не так уже й потрібна, — сказала те, що мучило найбільше. — Колега, який зробив артефакт переміщення, сказав, що він «притягне» мене до Романа лише в тому разі, якщо він мене досі пам'ятає. Але я не зустріла його, коли потрапила сюди, отже...

— Ну, це ще нічого не означає, — спробувала втішити мене Ірина. — Може, він і був десь поряд, але ви розминулися.

— Але ж я повинна мати поважну причину перебувати в університеті. Може, влаштуватися до них викладачкою? — міркувала я вголос. — Минулого року я вела в нашій Академії спецкурс для теоретиків із класифікації заклять.

— Ідея непогана, — погодилася Ірина. — Але щоб влаштуватися на роботу, вам будуть потрібні наші документи: паспорт, диплом.

У цей момент я подумки щиро подякувала Альберту за його завбачливість.

— А ти подумала про якісь посвідки особи? — запитав він, коли передавав мені артефакт переміщення. — Чи хочеш, аби тебе заарештували там за бродяжництво?

Я здригнулася (хтозна, як там ставляться до безхатків, раптом як у нас — шмагають на площі!) і визнала, що він правий. Магічні здібності допомогли Альбертові створити таку саму картку з портретом, яку йому колись показав Роман. Він назвав її «паспортом» і пояснив, що саме ця штука посвідчує законслухняних жителів країни і захищає від переслідувань тамтешньої Варти. Може, я не зовсім добре все розуміла, але те, що така картка мені потрібна, не сумнівалася.

А от щодо диплома... У моєму було зазначено, що я є магістром Високого мистецтва і отримала цей науковий ступінь після складання кваліфікаційних іспитів у Вищій Академії магів міста Беллз. Але гадаю, що після демонстрації такого документа в тутешньому ректораті до мене негайно викличуть Варту або запроторять до божевільні.

Про все це я розповіла пані Ірині.

— Отже, вам потрібен нормальний диплом одного з наших університетів.

— Але де я його візьму?

— І це мені каже дівчина, у якої в друзях ціла Академія магів? — хитро підморгнула мені Ірина. — Якщо ваш колега зімітував паспорт, то і диплом, напевне, зробіть. А зразок я вам зараз дам.

Ірина підійшла до письмового столу і дістала із шухляди невеликий аркуш, як мені спершу здалося, паперу. Однак виявилось, що це такий самий дивний гладенький і цупкий матеріал, з якого був виготовлений Романів паспорт. «Пластик» — почула від пані Ірини ще одне незнайоме мені слово.

— Це мій університетський диплом, — пояснила вона. — Свого часу я закінчила історичний факультет, але мене захопило мистецтво, як бачите. Я дам вам цей документ, і ви з ним повернетеся до свого світу. Нехай ваш колега... Альберт, якщо я правильно запам'ятала... Нехай він зробить такий самий диплом на ваше ім'я. Тоді сміливо можете влаштуватися на роботу.

Неймовірна пані! Та вона сама могла б у нас в Академії працювати. Уперше зіткнулися з магією і одразу ж давати такі слушні поради.

Решту дня ми присвятили моєму знайомству з тутешніми реаліями. Пані Ірина позичила мені дещо зі свого одягу, аби можна було вийти на вулицю, не притягуючи підозрілих поглядів. То були цупкі штани, схожі на ті, у яких заявився до нашого світу Роман (Ірина називала їх «джинсами»), камізелька з капюшоном, коротке пальто з невідомої мені лискучої тканини. Не можу сказати, що все це мені сподобалося, але хай уже, раз тут так вбирається більшість панянок.

Злотники таки вдалося обміняти, щоправда прийняли їх у мене як дорогоцінний метал, а не гроші. Мені видали стосик папірців — це і були тутешні гроші. З ними ми пішли в банк і відкрили рахунок (майже як у нас), і я отримала «картку»: маленький прямокутник з того ж таки пластику. Схоже, тут це найпопулярніший матеріал. Цим прямокутником і справді можна було розраховуватися замість грошей. Дивлячись, як пані Ірина в приміщенні банку вправно орудує біля дивної машини, яка поглинає купюри, вставлені в спеціальну щілину, я ніяк не могла повірити, що тут відсутня магія.

Коли після відвідин банку в мене нарешті з'явилися тутешні гроші, пані Ірина повела мене до величезного будинку, який, напевне, був більший за королівський палац в Еделінгу. Вона називала його торговельним